

רביט אוזן ויליאם (ינני)

2086789

בן פרחח ואמיל

נולד ב- ז' תשרי תשי"ג 26.9.1952

התגייס לצה"ל ב- נובמבר 1969

שרת בגדוד "גדעון" (13)

נפל ב- ז' בתשרי תשל"ג 14.9.1972

בעת קרב עם מחבלים בהר דב.

און וילאם ("נני"),

בן אמיל ופרחה. נולד ביום ז' בתשרי תשי"ג (26.9.1952) בטוניס.
בשנת 1954 עלה ארצה עם משפחתו, שהשתקעה בלוד. לאחר שסיים
את לימודיו בבית-הספר היסודי-דתי "מאיר" בלוד, נתקבל לעבוד
כשוליה במסגריה במחנה ישראל ליד לוד. שם למד את המקצוע והיה
למסגר מעולה. היו לו "ידי זהב" והא אהב לצבוע ולצייר. וילאם היה
בחור נאה, טוב לב ועליו, למרות שהמצב הכלכלי בביתו היה קשה.
הוא היה חובב ספורט והמריץ את חבריו הרבים בשכונה למשחק
בכדורגל. הוא היה מארגן את חבריו בפעולות חברתיות שונות, כגון
טיולים וביקורים מאורגנים בדיסקוטקים.
הוא התגייס לצה"ל במחצית נובמבר 1969 והוצב לחטיבת "גולני".
עם חבריו לנשק בחטיבה עמד על משמר ביטחון ישראל בגזרות
השונות. הוא היה חייל ממושמע שהצטיין בכל מעשיו ועל כך זכה
בהערכת מפקדיו. גם למשימה האחרונה, שממנה לא חזר, נבחר
בזכות היותו חייל מעולה ובעל ניסיון רב. ביום ז' בתשרי תשל"ג
(14.9.1972), נפל רב"ט וילאם בקרב באיזור ג'בל סומק ליד הר-דב.
הוא הובא למנוחת עולמים בבית הקברות בלוד.
במכתב תנחומים למשפחה, כתב מפקדו: "נני השתייך ליחידה
לוחמת, הנושאת בעול ביטחון ישראל בגזרות ואף בפעולות מעבר
לגבול שהשתיקה יפה להן. במרבית פעולות אלה נטל וילאם חלק
נכבד. גם את שירותו השגרתי וגם את מילוי המשימות המיוחדות
עשה תוך התנהגות מופתית ראויה לכל שבח. היחידה אבדה את אחד
מטובי לוחמיה-חבריה".
משפחתו הנציחה את זכרו בהכניסה ספר תורה, ספרי זוהר ולוח שיש
על שמו לבית הכנסת "אלי כהן" בלוד.

באימון ובשגרה

ארוכה, עקובה וקשה היא "דרך הקרבות של החטיבה"; עשרות אתרי קרב, מאות פעולות ומבצעים ולמעלה מאלף שלוש מאות וחמישים חללים; הם עדות נאמנה ומכאיבה למורשת הקרב וההיסטוריה הצבאית והפעילות המבצעית... ויחד עם זאת רבים וטובים מבין רבבות יוצאי החטיבה הזוכרים בנוסטלגיה ובאהבה את תקופת שירותם הסדיר, כלוחמים ומפקדים לא התנסו מלחמה, לא ידעו מלחמה! כל תקופת שירותם הייתה באימון ובשגרה. לאלו שבסבב שנתי קבוע היו עולים לקו, יורדים לאימון, יוצאים רגילה, לנופש ולתעסוקה; לאלו שלא נטלו חלק בקרב, וגם לא עברו את הגבול לאיזו חדירה ופשיטה, לא פגעו באויב, וגם לא חילצו חבר פצוע, וגם לא קיבלו צל"ש וכלל שירותם הצבאי מבט"ש לבט"ש, לכל אלו הפרק הזה מוקדש...

רק תשאל, ותראה איך הם זוכרים ואין זה משנה אם שירתו בחטיבה בשנות החמישים או בשנות השמונים; בימי תש"ח, קדש, ששת הימים או יום הכיפורים; במלחמת ההתשה ובמרדפים, במבצע ליטאני או של"ג, במלחמת לבנון או בשטחים; אם תשאל ותבקש הם יספרו בהתלהבות ובשמץ געגועים על אותם הימים; על סיור בוקר, והסיור האלים, התצפית והמארב, על ניווט הלילה ושגרת המוצב... ויעלו על נס את החברות והאחוזה, ותחושת ההשתייכות והגאווה בפלוגה, בגדוד, בחטיבה! הם זוכרים היטב, כל דורות הלוחמים, את המ"פ, המ"מ, הסמל והרס"ר, את המאהל והשמירות, ההמתנה והשמועות, את הכוננות ואת ההקפצות, את המסדרים והיציאות... כולם לקחו עימם עם כל הזיכרונות את הקיטבג, הפק"ל והתד"ל, שק שינה, מדים ודרגות, אפוד מגן, שש-בש, קסדה ואינספור חביות... על כן ראוי ספר על אותם אלפי לוחמים, שלא חסכו זיעה וכל מאמץ, וחזרו רטובים, מריצת לילה, ממסע ממטווח, מעשרות אימונים; אימון יבש ורטוב, אימון הפרט, אימון החטיבה; אימונים בהגנה, בהתקפה, בהבקעה ובכל צורות הלחימה; ביעד מבוצר, בשטח בנוי, במדבר ובהר... אימון בנגב, בגליל או ברמה, אימון בשת"פ עם שריון, תותחנים או עם הנדסה... מעבר שדות מוקשים ולחימה בתעלות, לחימה בצוות קטן, בחולייה ועם כל הפלוגה... עם חגור קל, מימייה ורימונים או עם חגור מלא, חגור פילים, וקפל"ד. עם שכפ"ץ ופאוצ'ים ומחסניות מנלאות נותבים... עם נשק אישי; עוזי, סטן, צ'כי, F.N. וגלי, עם מגל"ד, מק"ח, בזוקה ומא"ג, עם מרגמה, עם M 16, עם אחד כזה מקוצר... ועם כל שאר אמצעי הלחימה...

כי להיות בגולני פירושו להתאמן עם כל הנשמה ולשאת בגאווה את הכומתה החומה... להיות בגולני פירושו להיות נהג או טבח או פקידה, בסיירת, בעורב, בפלוגת הקשר, פלוגת ההנדסה, באגוז או במפקדה;

להיות בגולני פירושו להיות חובש, אפסנאי, ש"ג או קשר, להפעיל אמל"ח מתוחכם ולעשות עבודות רס"ר...

להיות בגולני פירושו לרוץ כמו מטורף עם חגור וכובע פלדה, ביום ספורט או במסע, להכרת החגור או לקבלת הכומתה...

להיות בגולני פירושו גם לעמוד דום כמו חייל, כמו קצין, כמו לוחם בכל המסדרים, במסדר הבוקר ובמסדר השכמה, במסדר המפקד ובמסדר יציאה; טכס השבעה וטכס קבלת הכומתה, טכס סיום קורס מל"ים, ומסדר סיום של תקופת האימונים וטכס זיכרון שנתי לכל החללים...

להיות בגולני זו אכן חוויה, חוויה אמיתית של אימון ושגרה.

הר דב

הר דב (כתף שיאון או הר הבתרים) הוא שלוחה של הר החרמון בצדו המערבי, המגיע לגובה 1,529 מטר מעל פני הים. ההר קרוי בערבית ג'בל רוס (جبل روس "הר ראשים", על-פי אחת מצורות ההגייה של המילה رُؤس), ובעברית הוא נקרא על-שם סרן דב רודברג, שנפצע בו בקרב עם מחבלים ב-3 באוגוסט 1970 ונפטר מפצעיו שישה ימים לאחר מכן. מההר תצפית לצד מערב, ומרחוק נראית שפלת החוף בגליל המערבי. פני ההר מכוסים סלעים קארסטים בעלות צורות מגוונות.

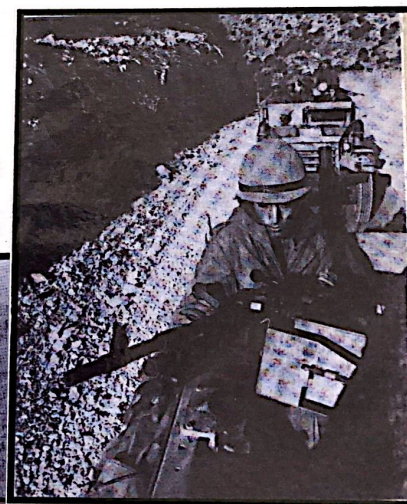
קדושת המקום

במפנה הדרומי של ההר, בדרום כתף שיאון, נמצא הר הבתרים, בגובה 1,296 מעל פני הים. על ההר נמצא אתר מקודש ליהודים ולמוסלמים, שנקרא בערבית "משהד א-טייר אל-איברההימי" (مشهد الطير الإبراهيمي) שפירושו "האתר הקדוש של ציפורי אברהם" או "מקאם איברההים אל-ח'ליל" (مقام إبراهيم الخليل) שפירושו "האתר הקדוש של אברהם ידיד האל". לפי מסורות אחדות במקום זה התרחשה ברית בין הבתרים, ולפיכך נהגו יהודים לעלות לרגל אל ההר בשבוע של פרשת לך לך ולקרוא את הקטע בפרשה המתאר את ברית בין הבתרים. הביטוי "ציפורי אברהם" באחת משמות המקום בערבית מתייחס כנראה לפסוק 260 בסורת אל-בקרה, הסורה השנייה בקוראן. בפסוק זה מבקש האל מאברהם להקריב ארבעה סוגי עופות ולהניח את בתריהם על הר. האל מחיה את העופות כאות לאברהם שתחיית המתים אפשרית ברצון האל. גם בתיאור ברית בין הבתרים בספר בראשית מתבקש אברהם להקריב תור וגוזל (פרק ט"ו, פסוקים ט"ז-י'), וייתכן שיש קשר בין שני הקטעים בספר בראשית ובקוראן.

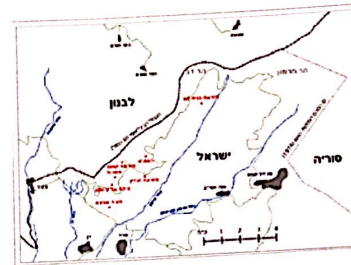

פעולות תגמול עיקריות בלבנון (1971-1973)

בשנים 1971-1973 הופך כל אזור דרום לבנון, מהעיירה חצביא ב"פתחלנד" ועד צור חוף הים התיכון, מרכז פעילות חבלנית עוינת (פח"ע) של ארגונים המחבלים. השלטון הלבנוני פעל בהססנות ובמידה זעומה למניעת פעילות המחבלים משטח לבנון, ועל כן פעלו לוחמי חטיבת גולני, במסגרת עשרות פעולות קרב של פיקוד צפון שוב ושוב כנגד בסיסי המחבלים בדרום לבנון. בשנים 1971-1973 (תחת פיקודם של יהודה גולן ואמיר דרורי) השתתפו לוחמי גולני בפשיטות על בסיסי מחבלים באל-ח'ים (1 בפברואר 1971) בנת-ג'ביל (11 בינואר 1972), כפר-חמם (11 בינואר 1972). כמו-כן נטלו חיילים של גולני חלק במבצע "קלחת 4 מוקטנת" ובמבצע "גיבור חיל" (פשיטה על אזור ה"פתחלנד" בליל ה-27-28 בפברואר 1972, בשיתוף כוחות שריון, הגדסה וצנחנים). במצע "גיבור חיל" נהרגו כ-50 מחבלים ו-80 נפצעו, סה"כ במסגרת פעולות פיקוד צפון בשנים 1971-1973 נגרמו למחבלים בדרום לבנון כ-800 הרוגים ופצועים.

מקום נפילתו

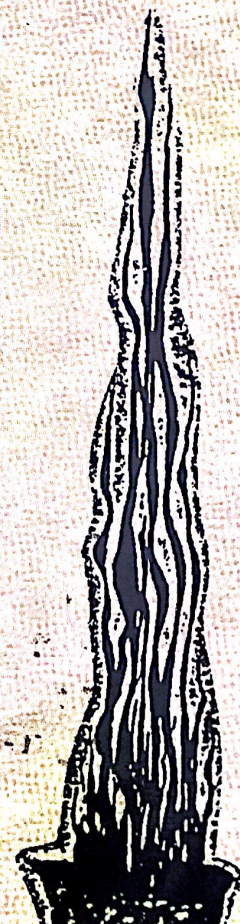

מצבה שהוצבה בהר דב לזכרו של ויליאם

חדרו של ויליאם

אבונבול סיני משה
 אבונבאל חיים
 אבוגיל חיים
 אבוס יוסף
 אהרון איתן
 אוזן ויליאם
 אוסובסקי איתן
 איסמאילוב לוי
 איצקוביץ משה
 אלבז אפרים
 אליהו ראובן
 בגס יעקב
 בואניש שמואל
 בוק בודגלו מימון
 בוטנר שמואל
 ביזאני

חוס יואי אולוסט אל היה כהן מאור
 שאת צהריים הפלואה הלכה בארץ
 תרשום הספר דף דורה במלחמות
 תרשום פצוצים שרועדים, ולה נורמלי
 הנצורים יפים הקיץ אונסופי

צבא הגנה לישראל

22.9.72

1. የባለ የባለ የባለ

אברהם-אברהם יום-יום אלף אלפים (ש) ארבע קרב

הנרים חזר הנרים
חלף אחר מהבאים
הוא ה-22

תאריך 14.9.72 גרסה 20" ארץ

השנים 1950-1951 (אשר בטר 1950)

הנהגת המערכת והנהגת המערכת

אברהם, חיים, יוסף, שלום, שמחה

ملک لکھنؤ (۱۸۵۷ء) میں لکھنؤ میں

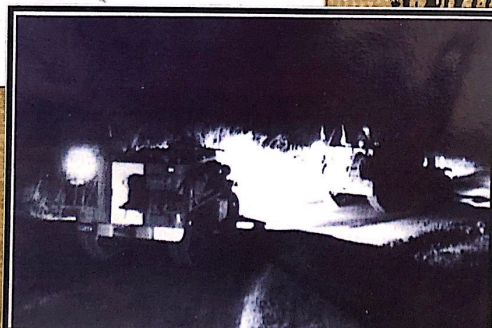
ידי גמר המעשה האלהים אל כל לב.

א.ת.י.ה. קצ"ב / ג' אלול / תשנ"ח - א.ת.י.ה.

۴۲۸

ה'תש"ח

செய்தியைக் கண்டித்து

נברת פרחת ומר אמיל אוזן היקר,

הרשו נא לי להשתתף בכל לב באבלכם בהילקח מכם ויליאם ז"ל.

רב-טוראי ויליאם אוזן ז"ל נתן את חייו למען מולדתו. הוא

נפל בג'בל סומק ביום חמישי, ו' בתשרי תשל"ג (14.9.72), בעת התקלות

בחולית מחבלים.

ויליאם ז"ל שירת בגדוד 13, חי"ר. הוא היה חייל מצויין,

לוחם אמיץ וחבר למופת. כל מי שהכירו - אהבו.

זכרו של רב-טוראי ויליאם אוזן ז"ל הינו קודש ונצחנו בלבנו

בגאון.

יהא זכרו ברוך.

ב י ק ר ,

משה דיין - רב אלוף (מיל')

שר הבטחון

בחשון תשל"ג
באוקטובר 1972

ליליאן אחוז ז"ל

הכרתנו 14 שנה מאז ישבנו לראשונה על ספסל הלימודים בכיתה א' לפני ועד ליום בו נפל ב-
15.9.72.

8 שנים רצופות היינו צמודים לספסל הלימודים באותה כיתה וחברתנו נמשכה גם לאחר סיום
הלימודים, הן בהיותנו שכנים והן כילדים.

לעיתים מספר בשעות בה היינו יחד עלו על הזמן בו הייתי במחיצת משפחתי, לכן נראה לי
שהכרתיו טוב מרבים אחרים.

חיצוניותו הנאה היתה כובשת ממבט ראשון והבולט מכל היה חיוכו, שלא ירד מעולם מעל
שפתיו. חיוך זה העיד תמיד על היותו שופע חיים ואושר, למרות שהמצב הכלכלי בבית היה בכי
רע. את אושרו הוא ידע למצוא בחייו החברתיים, באהבתו לזולת ואולי במיוחד אלי. הוא היה
הכח החיה בחברתנו, בה היו בחורים לא אחד, אך אם היה אחד שהחזיק את "המורל" תמיד
מרומם, את מצב הרוח העליו היה זה תמיד ויליאם. הוא שיזם את הבילויים ולו חייבים תודה כל
בני חברתו על ימים רבים ויפים שבילינו ואשר לא ישכחו לנצח.

אם אל כל החברה התנהג כך, קשה לי למצוא מלים כדי לתאר את יחסו אלי ולכן אסתפק אם
אומר שיהיה זה האדם אותו הרגשתי כבסיס עליו עומדת כל אישיותי. אהבתו ויחסו אלי מלאו את
כל החסר בחיי בשטחים השונים ולכן מרגישה אני כיום שנשמת היסוד מתחתי וקשה לי לחזור
לשוגג משקל, כי אבדה לי אהבה שהיתה כל אשרי בחיי.

זכרו ילווני כל חיי;

סרוסי מרים

שכון "רמט" 390

לח.

בְּקֶרֶךְ וְעָלֵב לָךְ וְעָלִיךָ
לָךְ וְעָלִיךָ שְׁרוּ שִׁירֵי:
סֵעַר וְדִמִּי, צִהַל וּבִבְה,
פָּצַע וְצִרִי, נִחַת וְדָרִי.

יֵשׁ לֹא הִבְמַנְתִּי קוֹל מַעֲנֶה,
יֵשׁ וְנִתְקָה הַעֲרָשְׁתְּ כְּמַעֲט,
רָגַע - וְשָׁבוּ וְשָׁרוּ עָלֶיךָ,
שְׁרוּ עָלֶיךָ, אֶהֱב וְשָׁאֵט.

לָךְ וְעָלִיךָ, לָךְ וְעָלִיךָ -
זָמַר יְחִיד הוּא לְאַלְפֵי כִּינּוֹר;
סֵעַר וְדִמִּי, צִהַל וּבִבְה,
פָּצַע וְצִרִי, אֶפֶל וְאוֹר.

ויליאם החייל

וְהָיָה אִם נֹתֵרֶת בַּחַיִּים
יְהִיָּה שֶׁמֶךְ אֵיתָנוּ לַעֲד
לֹו נֹתֵרֶת בַּעֲוֹלָם הַזֶּה
יְהִיָּה שֶׁמֶךְ בְּרוּךְ
אֹתְךָ נִזְכּוֹר
סָה חֲטָאת מֶה עוֹלֶלֶת

אֹתְךָ נִזְכּוֹר
וְאֵת שֶׁמֶךְ נַעֲלָה לַעֲד
זְכוֹר לֹא יִמוּשׁ מִלְּבָנוּ
וְשִׁמְחָתְךָ תִּהְיֶה צְרוּרָה בְּצִרוּר הַחַיִּים